

**DISCURS DEL RECTOR DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA EN L'ACTE INSTITUCIONAL DE
LLIURAMENT DE LA MEDALLA DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA AL SR. ANDREU
ALFARO**

Molt Honorable President de la Generalitat Valenciana,

[Salutació autoritats]

Senyores i senyors,

Comence la meua intervenció en aquest emotiu acte institucional donant-los la benvinguda a l'edifici històric de la Universitat de València, actualment un Centre Cultural universitari obert a la societat, en el mateix emplaçament en què els Jurats de la Universitat de València emplaçaren l'Estudi General que erigiren en el segle XV: en el carrer de La Nau.

Un edifici del coneixement, *Sapientia Aedificavit*, on s'han format generacions de valencians i valencianes, on han debatut i intercanviat idees, on han somniat amb la llibertat i la democràcia, i que ha estat present en les representacions culturals d'una generació de persones que es formaren, compartiren idees i anhels de llibertat.

Així podem trobar La Nau en una de les cançons de Raimon, que rebé en aquest mateix Paranimf la Medalla de la Universitat de València, de la mateixa manera que Andreu Alfaro la rep hui, a títol pòstum, a l'igual que l'escultor es troba en una de les cançons del cantautor de Xàtiva.

La professora Evangelina Rodríguez i el professor José Martín ens han aproximat hui a l'obra d'Andreu Alfaro i la seua gegantina figura artística. Moltes gràcies doctora Rogríquez i doctor Martín per la seua contribució a entendre millor l'obra i persona d'Andreu Alfaro, no sols en la seua intervenció hui ací en aquest acte, sinó també en la magnífica obra '**Andreu Alfaro. En torno a la escultura. Escritos y entrevistas**', que hui han presentat en el marc del lliurament de la Medalla de la Universitat de València.

Andreu Alfaro, que va ser un artista autodidacta, va iniciar la seua activitat expositiva formant part del Grup Parpalló, inspirat en una tradició artística constructivista. Com el

mateix artista assenyala, va iniciar la seua activitat escultòrica després del seu viatge a París i a Brussel·les, on va conèixer els noms més importants de l'art del seu moment.

Eixa és una de les característiques d'Andreu Alfaro com a artista: un artista en contacte amb les avantguardes del seu temps, creador d'un llenguatge propi a partir de geometries abstractes i minimalistes amb materials característics, com l'acer i l'alumini i també el marbre, jugant amb elements com el mòdul, la sèrie i el color, jugant amb la llum.

Com es recull a l'obra que hui es presenta, Andreu Alfaro va ser també un creador que va reflexionar en torn a l'escultura, analitza l'obra d'altres artistes, es planteja inquietuds, presenta contradiccions i, així, contribueix a l'avanç de l'art escultòric.

Artista de prolífica obra, que es va iniciar, com ell va assenyalar, dibuixant, pintant i es va estendre al conjunt de l'espai a través de l'escultura, Andreu Alfaro va estendre la seua obra per tot el món, internacionalitzant la nostra cultura, obrint el nostre territori al món.

El ho va fer també des de l'art públic, creant grans obres construïdes a gran escala, però amb un vocació d'integració en espais públics. Obres que inviten a la reflexió, que dialoguen amb els espais, que s'integren en els entorns.

Em permetran que, en parlar d'escultura pública d'Andreu Alfaro faça una obligada referència a l'encàrrec que se li va cursar l'any 2000 per a concebre una escultura per al jardí de benvinguda del Campus de Tarongers.

Aquesta obra, l'Adam i Eva, que va ser donada pels familiars d'Andreu Alfaro l'any 2011, es constitueix, com assenyala l'àrea de Patrimoni Cultural de la Universitat de València, a partir de dues figures rectilínies amb la mateixa alçària i pràcticament amb les mateixes formes, referenciant-se a un home i una dona, assenyalant la igualtat que existeix entre tots dos, diferenciats per la singularitat dels seus sexes, plasmant la revolta que suposà la renovació de les societats i la integració de la dona en la Universitat Pública des de la recuperació de la democràcia.

D'aquesta manera, aquesta obra pública representa un dels valors que la universitat continua, hui, reivindicant, la igualtat efectiva entre homes i dones, recollida en el seu Pla Estratègic com a valor institucional i executada en el seu Pla d'Igualtat.

Perquè Andreu Alfaro va ser un artista compromés, com ell mateix va dir i es recull al llibre que hui s'ha presentat, pensava que un artista no podia viure lluny del món real, que havia d'estar compromés amb la vida, que havia de prendre partit. I el seu partit va ser, i cite literalment, 'la vida, el treball, l'estudi, el respecte als altres. El dels que somriuen al futur, no per viure ells millor que altres, sinó perquè tots viuran millor. [...] el dels que creuen que la veritat és tenir tots possibilitats [...] sense oblidar que l'educació, el principi de la dignitat i el respecte són tan importants com el menjar'.

Senyores i senyors, amb aquestes paraules Andreu Alfaro ens deixa clar el seu tarannà i esperit il·lustrats, la seua dignitat personal que va més enllà de la seua producció artística.

D'eixa manera, com assenyalava Andreu Alfaro Hoffman en l'acte d'inauguració de l'escultura a la qual abans m'he referit en el Campus de Tarongers de la nostra Universitat, ¡Andreu Alfaro sempre ha sentit una gran admiració per la universitat, atès que ell no va poder estudiar'.

La seua obra, la seua activitat, la seua empremta en la cultura valenciana del segle XX, el fan mereixedor d'aquesta distinció que hui, a títol pòstum li lliura aquesta Universitat.

Una Universitat que admirava, una Universitat que l'admira, i que hui reconeix un cop més, i amb aquest acte i distincions, la seua trajectòria, premiada amb destacats reconeixements com el *Premio Nacional de Artes Plásticas*, el Premi d'Honor Jaume I, la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, Pel remi Alfons Roig de la Diputació de València i el *Premio de Urbanismo, Arquitectura y Obra Pública del Ayuntamiento de Madrid*

La seua obra present a la Universitat, com és l'Adam i Eva a què m'he referit, i l'escultura 'Homenatge a Cavanilles', ubicada al Jardí Botànic l'any 2005, són empremtes a la Universitat que perduraran per sempre.

I la Medalla del Cinquè Centenari de la Universitat de València, dissenyada l'any 1998, perdurarà en la història de la Universitat de València junt al seu nom, inscrit des de hui amb lletres d'or, com a guardonat amb la Medalla de la Universitat de València.

Moltes gràcies.